

Arrest

nr. 170 528 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker meldt zich, samen met een Nederlandse vrouw, op 8 en 20 juni 2012 aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen teneinde informatie in te winnen inzake een gepland huwelijk.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 30 januari 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.3. Na een negatief advies van de procureur des Konings weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen op 20 februari 2013 de huwelijksvoltrekking.

1.4. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 15 oktober 2013 wordt de vordering ingesteld tegen voormelde beslissing van 20 februari 2013 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. De rechtbank stelt vast dat verzoeker niet de bedoeling heeft een duurzame levensgemeenschap te vormen maar het huwelijk gebruikt louter teneinde een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven, dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 6 januari 2014 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verbluft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27:

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze. In principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een Internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27,§3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 30.01.013.

Terugleiding naar de grens:

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Op 30.01.2013 werd aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten.

Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Antwerpen samen met een vrouw van Nederlandse nationaliteit ([H. D.], geboren op [...]). Op 20.02.2013 weigerde de stad Antwerpen het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Antwerpen. Op 15.10.2013 werd het beroep dat tegen deze weigering werd ingediend, verworpen door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

[...].”

Het inreisverbod luidt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassingen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06.01.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en of grond van volgende feiten:

artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

[...]

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 30.01.2013. Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan en gezien door de Rechtbank van eerste Aanleg van Antwerpen in haar arrest van 15.11.2013 werd vastgesteld dat betrokkene trachtte het huwelijk te misbruiken teneinde een verblijfsrechtelijke voordeel te hebben, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, en de wet van 19.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve dient de Raad te duiden dat, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tegen een maatregel van vrijheidsberoving die werd genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet een beroep kan worden ingesteld bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de aangevochten beslissing tot vasthouding in overeenstemming is met de wet.

2.2.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen verder een exceptie van niet-ontvankelijkheid op in zoverre het beroep is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens. Hij stelt dat verzoeker op 11 januari 2014 werd gerepatriëerd naar Marokko en aldus niet blijkt dat hij nog een actueel belang kan doen gelden wat deze beslissing betreft.

2.2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de

interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2.3. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het aan de verzoekende partij toe daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

2.2.4. Ter terechtzitting bestaat er geen discussie over het gegeven dat verzoeker op 11 januari 2014 is gerepatriëerd naar Marokko. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens heeft bijgevolg reeds volledige uitvoering gekregen. In deze situatie blijkt niet dat verzoeker nog een belang heeft bij een eventuele nietigverklaring van deze beslissing. Een gebeurlijke vernietiging van deze bestreden beslissing verschaft verzoeker immers geen titel om België opnieuw binnen te komen, laat staan om er te verblijven. Indien verzoeker opnieuw België binnen zou komen en er zou verblijven, kan hij op grond van het thans bestreden bevel niet meer worden verplicht om het grondgebied te verlaten, nu deze beslissing reeds volledige uitvoering heeft gekregen (cf. RvS 26 april 2016, nr. 234.513). Ter terechtzitting stelt verzoeker, gevraagd naar zijn actueel belang gelet op de volledige uitvoering die het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten reeds heeft gekregen, zich te gedragen naar de wijsheid van de voorzitter. Hij toont niet aan dat hij nog een actueel belang kan doen gelden bij het beroep in zoverre dit is gericht tegen deze beslissing.

2.2.5. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk in zoverre dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens van 6 januari 2014.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen het inreisverbod van 6 januari 2014

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 8,§1 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Verzoekers familieleven speelt zich hier in België af. Verzoeker heeft een relatie met een Nederlandse onderdaan met wie hij ook wenst te huwen.

Verwerende partij was op de hoogte van dit voorgenomen huwelijk.

Verwerende partij wist ook dat verzoeker en zijn partner effectief samenwonen in de gezinswoning, gezien verzoeker daar werd aangehouden.

Verwerende partij wist ook dat verzoeker reeds geruime tijd samenwoont met zijn partner. De moeder van de partner woont ook bij hen in, maar dit is omdat verzoeker en zijn partner alsnog niet getrouwd zijn.

Wat een gezinsleven uitmaakt is een feitenkwestie en hangt af van het feit of er daadwerkelijke persoonlijke gezinsbanden zijn.

Het kan zowel om een de jure gezinsleven gaan, maar het kan evengoed om een feitelijk gezinsleven gaan. Zo heeft het Hof al beslist dat er tussen een minderjarige en een volwassene die geen familie was maar zorg droeg voor het kind een familieband aanwezig was (EHRM, X, Y en Z t. Verenigd Koninkrijk, nr. 21830/93, 22 april 1994).

Of er al dan niet sprake is van gezinsleven vereist een gedetailleerd onderzoek naar de aard van de relatie en het niveau van engagement. Dit kan bijvoorbeeld uitdrukking vinden in de duur van de relatie, of er samenwoning is of niet, of er kinderen zijn et cetera.

Het beschermde privéleven omhelst dan weer erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

In casu is er prima facie een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, en was verwerende partij hiervan op de hoogte.

Verzoeker werd nog niet eerder gemachtigd tot verblijf. Het feit dat de verwijdering echter gepaard gaat met een inreisverbod voor drie jaar, en het dus ook naar de toekomst toe onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt voor verzoeker (én zijn partner) om nog toegang te krijgen tot het grondgebied om hier het gezinsleven met zijn partner en diens familie voort te zetten maakt een inmenging uit in zijn recht op gezinsleven. Immers, daar waar er voorheen geen verbod rustte op verzoeker om toegang te krijgen tot het Europese grondgebied, inclusief België en Nederland, het land van nationaliteit van zijn partner, heeft de overheid actief ingegrepen en deze juridische toestand gewijzigd door het opleggen van een inreisverbod. Een inreisverbod maakt een inmenging uit in de zin van artikel 8 EVRM. Er dient dan ook door verwerende partij onderzocht te worden of er voldaan is aan de vereisten van het tweede lid van artikel 8 EVRM.

Zelfs indien er geen inmenging zou zijn diende door verwerende partij onderzocht te worden of er geen positieve verplichting is voor de overheid om te machtigen tot verblijf, en/of de gedwongen verwijdering van verzoeker wel proportioneel, en/of het inreisverbod wel proportioneel is in het licht van artikel 8 EVRM.

Er diende door de dienst Vreemdelingenzaken nagegaan te worden of de inmenging in verzoekers gezins- en privéleven in verhouding staat tot het belang om verzoeker van het grondgebied verwijderd te zien.

In casu blijkt uit niets dat de dienst Vreemdelingenzaken een evenredigheidstoets in overeenstemming met artikel 8 EVRM zou gevoerd hebben.

Artikel 13 EVRM (het recht op een effectief rechtsmiddel) vereist dat het om een reële proportionaliteitstoets gaat, en niet om een louter formalisme (EHRM, Raza t. Bulgarije, nr. 31465/08, 11 februari 2010.).

Verzoeker zijn partner heeft haar hele familieleden op het Europese grondgebied. Haar moeder woont bij haar in België, en de enige familie die zijn nog in Marokko heeft is haar gedetineerde vader. Verzoekers partner heeft de Nederlandse nationaliteit, woont en werkt hier. Verwerende partij was op de hoogte van deze hinderpalen en diende te onderzoeken of er sprake was van een positieve verplichting voor de Belgische overheid om verzoeker tot verblijf te machtigen.

Gelet op het feit dat er ook een inreisverbod van 3 jaar werd afgeleverd, hetgeen de breuk met de partner bestendigt en een duurzaam karakter verleent, en verwerende partij hier zelfs geen enkel motief over opgenomen heeft mist de motivering van de bestreden beslissing kennelijk de feitelijke en juridische correctheid en volledigheid om draagkracht te hebben. De mogelijkheid om een opheffing te bekomen is dus hypothetisch, een feit dat ook in rekening moet genomen worden in de beoordeling van een eventuele schending van het recht op gezinsleven (EHRM 11 oktober 2011, nr.5056/10 Emre v Zwitserland). Verwerende partij schendt de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht die haar verplicht rekening te houden met alle relevante elementen in het dossier.

Bij de beslissing om verzoeker van het grondgebied te verwijderen, hem vast te houden en een inreisverbod op te leggen werd er geen rekening gehouden met zijn recht op gezinsleven en op een privéleven. De dienst Vreemdelingenzaken heeft geen evenredigheidstoets gevoerd van alle elementen die haar ter kennis waren.

De dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld.

De verwerende partij heeft ook niet voldoende rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker zoals vereist door artikel 74/13 Vw.

De bestreden beslissing betreft één beslissing die weliswaar verschillende componenten bevat, maar zij is in rechte één en ondeelbaar, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet kan van worden afgesplitst (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Indien een middel dat gericht is tegen het inreisverbod gegrond is, dient de bestreden beslissing derhalve in haar geheel vernietigd te worden. Derhalve noodzaakt dit een onderzoek van de middelen betreffende het inreisverbod (RvV, nr. 97 323 van 18 februari 2013).

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet,

blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011 - 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het inreisverbod werd gemotiveerd door de verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid, 2°.

Gezien de vereiste om met alle omstandigheden eigen aan het geval rekening te houden, en gezien de vereiste het evenredigheidsbeginsel te respecteren, mag artikel 74/11, §1 tweede lid, 2° niet quasi-automatisch toegepast worden.

Verwerende partij was op de hoogte van omstandigheden eigen aan het geval die het bijzonder inopportuun maakten voor verzoeker om uitvoering te geven aan de terugkeerverplichting. Verzoeker had immers een huwelijksaanvraag ingediend dewelke niet voltrokken werd waarop een onderzoek schijnhuwelijk volgde. Een onderzoek schijnhuwelijk is erg moeilijk te voeren zonder de aanwezigheid van beide partners op het grondgebied en de beroepsprocedure vergt de mogelijkheid om persoonlijk voor de rechter verklaringen af te leggen en intensief het dossier voor te bereiden met de raadsman en de partner. Dit zijn omstandigheden die allermindst een recht op verblijf inhouden, maar die wel relevant zijn en eigen aan het geval en waarvan verzoeker mocht uitgaan dat verwerende partij deze in rekening zou brengen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Verwerende partij dient volgens artikel 74/11 Vw. overigens niet aan te tonen dat ze op de hoogte is van de specifieke omstandigheden, ze dient er rekening mee te houden. (zie RvV, nr. 98 002 van 27 februari 2013).

Uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met alle relevante omstandigheden eigen aan de zaak waarvan ze kennis had bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Nochtans zijn de elementen eigen aan het individu, waarvan het bestuur op de hoogte was, elementen die net kunnen lijden tot het niet automatisch toepassen van de maximumduur voor het inreisverbod.

Door de termijn niet te moduleren, en door geen expliciete motivering op te nemen schendt verwerende partij artikel 74/11, §1 en de motiveringsplicht.

Uit de motivering die verwerende partij voor het inreisverbod geeft, namelijk "(g)ezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan en gezien door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen in haar arrest (sic) van 15.11.2013 werd vastgesteld dat betrokkene trachtte het huwelijk te misbruiken teneinde een verblijfsrechtelijk voordeel te hebben, wordt aan betrokkene (...) een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd", blijkt overigens dat verwerende partij het inreisverbod als een soort van bekrachtigende bestraffing hanteert voor het vonnis omtrent de huwelijksvoltrekking. Hiertoe mankeert ze de juridische mogelijkheid en dit maakt machtsoverschrijding uit, en op zijn minst een schending van de motiveringsplicht gezien de wetsartikelen waarop ze zich baseert niet aan de feiten die ze er aan linkt kunnen gekoppeld worden.

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)". De bestreden beslissing schendt dan ook de beginselen van behoorlijk bestuur, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing."

3.2.1. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang

van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker betoogt dat zijn gezinsleven zich in België afspeelt. Hij wijst op zijn relatie met een Nederlandse onderdaan met wie hij wenst te huwen. Hij benadrukt dat verweerder kennis had van zijn voornemen om in het huwelijk te treden, van zijn samenwoont met deze Nederlandse onderdaan – gezien hij in de gezinswoning werd aangehouden –, en van het gegeven dat er reeds geruime tijd sprake was van een samenwoning. Hij stelt dat er prima facie sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en uit niets blijkt dat verweerder een evenredigheidsstoets heeft doorgevoerd in overeenstemming met deze verdragsbepaling. Hij wijst erop dat zijn Nederlandse partner haar hele familieleven op het Europese grondgebied heeft, dat haar moeder bij haar in België inwoont, dat de enige familie die zij nog in Marokko heeft haar gedetineerde vader is en dat zij hier werkt. Hij stelt dat het bestuur kennis had van deze hinderpalen en diende te onderzoeken of er aldus geen positieve verplichting is om hem toe te laten tot een verblijf.

De Raad merkt allereerst op dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat verweerder geen rekening hield met het gegeven dat hij een Nederlandse partner zou hebben in België met wie hij in het huwelijk wenst te treden. Verweerder wees in het inreisverbod zo op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 15 oktober 2013 – in de beslissing wordt ten onrechte 15 november 2013 vermeld – waarin werd vastgesteld dat verzoeker niet de bedoeling heeft een duurzame levensgemeenschap te vormen maar het huwelijk gebruikt louter teneinde een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Gelet op deze verwijzing dient te worden aangenomen dat verweerder geen beschermenswaardig gezinsleven weerhield en hij het gegeven dat verzoeker het instituut van het huwelijk wenste aan te wenden louter om een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven beschouwde als een verzwarende omstandigheid die het opleggen van de maximumduur van drie jaar, die in casu mogelijk is, rechtvaardigde.

De Raad stelt vast dat het thans door verzoeker naar voor gebrachte betoog ook geenszins overtuigt dat er wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, en aldus evenmin aantoonde dat verweerder bij zijn voormelde beoordeling niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zo dient allereerst te worden vastgesteld dat verzoeker bij zijn verzoekschrift geen stukken aanbrengt waaruit een effectief en werkelijk beleefd gezinsleven kan blijken. Hij beperkt er zich in wezen toe te stellen dat verweerder er kennis van had dat hij in het huwelijk wenste te treden en dat er reeds geruime tijd sprake was van een samenwoning. Zoals verweerder evenwel correct heeft aangegeven, stelde de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen op 15 oktober 2013 vast dat verzoeker met het door hem beoogde huwelijk kennelijk niet de intentie heeft een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen dat is verbonden aan de staat van gehuwde. In dit vonnis werd onder meer ook gewezen op een gebrek aan kennis van elkaars personalia én op een onduidelijkheid betreffende de samenwoning van de partijen. Verzoeker doet thans geen enkele poging om deze door een rechter op 15 oktober 2013 vastgestelde onduidelijkheid omtrent de samenwoning met zijn voorgehouden partner alsnog met concrete elementen uit de wereld te helpen. Het gegeven dat verzoeker en de betreffende Nederlandse vrouw officieel op hetzelfde adres waren ingeschreven en verzoeker op ditzelfde adres werd opgepakt teneinde hem gedwongen te verwijderen van het grondgebied, wijst ook nog niet noodzakelijk op een werkelijke samenwoning en een loutere samenwoning kan ook in geen geval op zichzelf volstaan om een effectief en werkelijk beleefd gezinsleven dat bescherming behoeft aannemelijk te maken. Ook waar verzoeker ter terechtzitting wordt gevraagd hoe het actueel is gesteld met dit gezinsleven, kan hij hieromtrent geen informatie geven en overtuigt hij aldus andermaal niet dat er sprake is van een gezinsleven dat bescherming behoeft.

Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder ten onrechte geen beschermenswaardig gezinsleven heeft weerhouden, blijkt niet dat er op deze laatste enige verplichting rustte om in dit verband nog een verdere belangenafweging of enige verdere toetsing in het licht van artikel 8 van het EVRM door te voeren.

Het bestreden inreisverbod verhindert verzoeker verder ook niet om in het geval dat de bovenvermelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en het vonnis worden herzien, de opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen en na het verwerven van de nodige binnenkomstdocumenten alsnog het Schengengrondgebied te betreden teneinde zijn beweerde partner te vervoegen. Er blijkt niet dat verzoeker in dit verband op nuttige wijze kan verwijzen naar het door hem aangehaalde arrest Emre

van het EHRM, nu daarin een situatie voorlag waarin het bestaan van een beschermenswaardig privé- en gezins- of familieleven op geen enkel ogenblik ter discussie stond.

In zoverre verzoeker gewag maakt van een schending van zijn privéleven dat losstaat van het ingeroepen gezinsleven, dient de Raad op te merken dat verzoeker nalaat dit op enige wijze te concretiseren. Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het nochtans in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden, *quod non in casu*.

Een miskenning van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. In dit verband wordt toegelicht dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 30 januari 2013. De duur van drie jaar van het inreisverbod wordt daarnaast gerechtvaardigd door het gegeven dat verzoeker, gelet op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 15 oktober 2013, trachtte het huwelijk te misbruiken teneinde een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven. Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten meespelen dat verzoeker het instituut van het huwelijk heeft willen misbruiken met als enkele bedoeling een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, hetgeen impliceert dat hij de bedoeling had op frauduleuze wijze een verblijfsrecht te verwerven. Verweerder beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, zo ook over een ruime discretionaire bevoegdheid.

Verzoeker betoogt dat de motivering van het bestreden inreisverbod niet voldoende draagkrachtig is, waar niet wordt ingegaan op zijn beweerde gezinsleven en in dit verband geen belangenafweging blijkt. Zoals reeds werd gededuid, dient gelet op de motivering van het bestreden inreisverbod te worden aangenomen dat wel degelijk rekening is gehouden met het gegeven dat verzoeker in het huwelijk wenste te treden met een Nederlandse onderdaan. Verweerder wees in het inreisverbod zo op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 15 november 2013, waarin werd vastgesteld dat verzoeker niet de bedoeling heeft een duurzame levensgemeenschap te vormen maar het huwelijk gebruikt louter teneinde een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Gelet op deze verwijzing dient te worden aangenomen dat verweerder geen beschermenswaardig gezinsleven weerhield, situatie waarin een verdere belangenafweging zich ook niet opdringt, en hij het gegeven dat verzoeker het instituut van het huwelijk wenste aan te wenden louter om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen beschouwde als een verzwarende omstandigheid die het opleggen van de maximumduur van drie jaar die in casu mogelijk is rechtvaardigde. Verzoeker slaagt er met zijn uiteenzetting niet in het onafdoende karakter van de voorziene motivering aan te tonen. Nu verzoeker, zoals reeds werd vastgesteld, er ook niet in slaagt aan te tonen dat verweerder ten onrechte geen beschermenswaardig gezinsleven weerhield, en hij zelf in gebreke blijft met concrete

argumenten en stukken enig werkelijk gezinsleven aannemelijk te maken, kan evenmin worden vastgesteld dat hij het vereiste belang heeft bij zijn betoog.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en met 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan het bestreden inreisverbod ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

Uit voormelde bepaling volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Dit gegeven wordt door verzoeker niet betwist.

Er werd verder reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Deze motivering staat los van het motief waarom er een inreisverbod wordt gegeven, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Met name wordt de duur van het inreisverbod op drie jaar bepaald, gezien het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 15 oktober 2013 waarin werd vastgesteld dat verzoeker trachtte het instituut van het huwelijk te misbruiken teneinde een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven. Verweerder weerhield dit gegeven als een verzwarende omstandigheid die in verzoekers situatie rechtvaardigt dat de maximumduur van drie jaar die mogelijk is, wordt opgelegd. Er kan aldus niet worden aangenomen dat verweerder op quasi-automatische wijze een inreisverbod voor een duur van drie jaar heeft opgelegd. Er kan ook geenszins worden vastgesteld dat het kennelijk onredelijk zou zijn waar het bestuur de maximumduur van drie jaar die mogelijk is indien niet is voldaan aan de terugkeerverplichting, oplegt in een situatie waarin door een rechter werd vastgesteld dat de betrokken vreemdeling een intentie had om op frauduleuze wijze, door misbruik te maken van het instituut van het huwelijk, een verblijfsvoordeel te verkrijgen.

In zoverre verzoeker benadrukt dat de duur van het inreisverbod dient te worden bepaald door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van het geval en andermaal betoogt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met zijn voorgehouden privé- en gezinsleven met een Nederlandse onderdaan en met zijn wil om in het huwelijk te treden en dat in dit verband geen of geen voldoende afweging is gebeurd, herhaalt de Raad dat verweerder gelet op zijn verwijzing naar het vonnis van 15 oktober 2013 deze relatie en wil om te huwen wel degelijk in rekening heeft gebracht, doch geen beschermenswaardig gezinsleven weerhield en integendeel oordeelde dat de vaststelling door de ter zake bevoegde rechter dat verzoeker het instituut van het huwelijk misbruikt om een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven rechtvaardigde dat de maximumtermijn van drie jaar, die in verzoekers situatie mogelijk was, werd opgelegd. Zoals reeds werd vastgesteld, toont verzoeker niet aan dat verweerder

ten onrechte geen beschermenswaardig gezinsleven heeft weerhouden en blijkt aldus ook niet dat verweerder op dit punt ten onrechte geen verdere belangenafweging zou hebben doorgevoerd. Nu verzoeker niet overtuigt dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, blijkt ook op dit punt niet dat hij het vereiste belang heeft bij zijn betoog.

Verzoeker betoogt nog dat de beroepsprocedure die hij voornemens is op te starten tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 15 oktober 2013 de mogelijkheid vergt om persoonlijk voor de rechter verklaringen af te leggen en intensief het dossier voor te bereiden met zijn raadsman en partner. Hij stelt dat verweerder met deze omstandigheden, ook al houden deze geen recht op verblijf in, rekening diende te houden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De Raad merkt op dat niet blijkt dat op het ogenblik van het opleggen van het bestreden inreisverbod reeds een beroep was ingediend tegen het vonnis van 15 oktober 2013. Aldus blijkt niet dat verweerder bij het opleggen van dit inreisverbod rekening kon houden met een dergelijke beroepsprocedure die hangende was. In het inleidende verzoekschrift gaf verzoeker verder aan dat hij en zijn beweerde partner voornemens waren in beroep te gaan tegen het vonnis van 15 oktober 2013, doch hiernaar gevraagd ter terechtzitting stelt verzoeker hieromtrent geen nadere verduidelijking te kunnen verstrekken. Hij kan aldus niet bevestigen dat effectief een beroep werd ingesteld, laat staan enig stuk in dit verband voorleggen. Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat er effectief een beroepsprocedure werd ingesteld, blijkt niet dat hij een voldoende belang heeft of behoudt bij deze door hem naar voor gebrachte grief. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat niet blijkt dat, gelet op de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek, een persoonlijke verschijning is verplicht in een dergelijke beroepsprocedure. Verzoeker maakt ook op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat hij vanuit zijn herkomstland, door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen, niet in nauw contact zou kunnen blijven met zijn advocaat en beweerde partner in België, derwijze dat zijn rechten van verdediging zouden worden gevrijwaard in deze procedure. Enige noodzakelijke aanwezigheid op het Belgische grondgebied blijkt aldus geenszins. Er dient daarnaast ook te worden aangenomen dat in de situatie dat een rechter alsnog de persoonlijke verschijning zou bevelen omdat hij of zij zulks noodzakelijk acht, verzoeker op basis van dit bevel tot persoonlijke verschijning een verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod kan indienen, derwijze dat hij gevolg kan geven aan dit bevel. De Raad benadrukt dat deze door verzoeker aangevoerde omstandigheid niet kan worden beschouwd als zijnde een humanitaire omstandigheid, hetgeen verzoeker ook niet aangeeft. Het bestuur kon in deze verder niet weten of een beroep zou worden ingesteld tegen het vonnis van 15 oktober 2013, laat staan wanneer dit beroep dan wel zou worden behandeld en of een persoonlijke verschijning zou worden bevolen. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat ten tijde van het opleggen van het inreisverbod enige vaststaande en voldoende concrete verzachtende omstandigheid voorlag die een kortere duur van het inreisverbod kon noodzaken of rechtvaardigen, en waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Verzoeker betoogt ten slotte dat verweerder het inreisverbod zou hanteren als een “*soort van bekrachtigende bestraffing*” voor het vonnis van 15 oktober 2013. Hij stelt dat verweerder hiervoor niet de juridische mogelijkheid heeft en dat dit machtsoverschrijding uitmaakt, minstens een schending van de motiveringsplicht omdat de wetsartikelen waarop hij zich baseert niet kunnen worden gekoppeld aan de feiten die hij er aan linkt. Dit betoog van verzoeker kan evenwel niet worden bijgetreden. Het inreisverbod betreft geen strafsancie, doch een administratieve maatregel die door het bestuur wordt opgelegd en die volledig los staat van een mogelijke strafrechtelijke vervolging. Het bestuur vermag bij het nemen van een beslissing omtrent de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling rekening te houden met diens gedrag (zie ook RvS 7 december 2006, nr. 165.665). Het bestuur kon bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, en waar de wetgever in dit verband oplegt dat rekening dient te worden gehouden met de relevante omstandigheden die het individuele geval kenmerken, rekening houden met zowel verzwarende als verzachtende omstandigheden en er blijkt niet dat verweerder als verzwarende omstandigheid om de maximumduur van drie jaar op te leggen geen rekening zou kunnen houden met een vaststelling door een rechter dat verzoeker het instituut van het huwelijk heeft willen misbruiken voor een louter verblijfsrechtelijk voordeel.

De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad niet toe vast te stellen dat het bestuur enig dienstige, relevante omstandigheid ten onrechte niet heeft betrokken bij zijn beoordeling voor het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder zich bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk

handelde of handelende in strijd met de wet. Hij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat verweerder het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Machtsoverschrijding kan evenmin wordt vastgesteld.

3.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die het bestreden inreisverbod onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.2.6. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.2.7. In de mate dat verzoeker zich ten slotte beroept op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat deze wetsbepaling betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering. Overeenkomstig artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet is een beslissing tot verwijdering de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeer-verplichting oplegt. Een dergelijke beslissing dient te worden onderscheiden van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, beslissing waarbij overeenkomstig artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden en die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering. Er blijkt bijgevolg niet dat verzoeker in het kader van huidig beroep, dat enkel ontvankelijk is voor zover hierin een inreisverbod wordt aangevochten, zich dienstig kan beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.2.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS